

Panium – Numero kaksitoista

Daniel 11:40 ja profetian kolme sinetin avaamista

Jeff Pippenger

2025-09-12

Danielin kirjan yhdeksentoista luvun neljäskymmenes jae on yksi Raamatun syvällisimmistä jakeista. Se edustaa Danielin kirjan avaamista vuonna 1798, 1989 ja 2023. Ne kolme kertaa, jolloin kirja avattiin, merkitsevät ”seitsemän ajan” hajottamisen päättymistä. Vuosi 1798 merkitsi niiden kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden hajottamisen päättymistä, joka alkoi vuonna 723 eKr., kun Assyria vei pohjoiset kymmenen heimoa pakkosiirtolaisuuteen. Vuosi 1989 merkitsi 126 vuoden ajanjakson päättymistä vuoden 1863 kapinasta, jolloin seitsemännen päivän adventtikirkko virallisesti syrjäytti 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän aikaa”. Vuosi 2023 merkitsi Ilmestyskirjan yhdestoista luvun kahden todistajan kadulla kuolleina olon kolmen ja puolen päivän päättymistä. 2 520 vuoden päätyessä (126 vuoden ja 3½ päivän — jotka kaikki ovat ”seitsemän ajan” vertauskuvia) Danielin kirja avattiin.

Sisar White ilmoittaa meille, että vuonna 1798 oli välttämätöntä, että ihmisille esitettiin ne tapahtumat, jotka liittyivät armonajan päättymiseen. Kirjatessaan tämän tosiasian hän osoittaa rinnakkaiset tarinat, sillä hän esittää myös viimeisten päivien sanoman tapahtumina, jotka liittyvät armonajan päättymiseen. Puhuessaan milleriläisestä historiasta hän kirjoittaa:

“Oli välttämätöntä, että ihmiset herätettäisiin näkemään vaaransa; että heidät havahtuisivat valmistautumaan niihin juhlallisiin tapahtumiin, jotka liittyvät armonajan päättymiseen.” Suuri taistelu, 310.

Puhuessaan viimeisistä päivistä hän kirjoittaa:

”Ennen ristiinnaulitsemistaan Vapahtaja selitti opetuslapsilleen, että Hänet oli surmattava ja että Hän nousisi jälleen haudasta, ja enkelit olivat läsnä painaakseen Hänen sanansa mieleen ja sydämeen. Mutta opetuslapset odottivat ajallista vapautusta Rooman ikeestä, eivätkä he voineet sietää ajatusta, että Hänen, johon kaikki heidän toivonsa olivat keskittyneet, tuli kärsiä häpeällinen kuolema. Sanat, jotka heidän olisi tullut muistaa, karkotettiin heidän mielestään, ja koetuksen ajan tullessa se tapasi heidät valmistautumattomina. Jeesuksen kuolema hävitti heidän toivonsa yhtä täydellisesti kuin jos Hän ei olisi ennalta varoittanut heitä. Samoin profetioissa tulevaisuus avataan eteemme yhtä selvästi kuin se avattiin opetuslapsille Kristuksen sanojen kautta. Tapahtumat, jotka liittyvät armonajan päättymiseen ja valmistautumistyyöhön ahdistuksen aikaa varten, esitetään selvästi. Mutta suurilla joukoilla ei ole näistä tärkeistä totuuksista enempää ymmärrystä kuin jos niitä ei olisi koskaan ilmoitettu. Saatana vaanii riistääkseen pois jokaisen vaikutelman, joka tekisi heidät viisaiksi pelastukseen, ja ahdistuksen aika kohtaa heidät valmistautumattomina.” The Great Controversy, 595.

Milleriläinen sanoma avattiin sineteistään vuonna 1798, ja se esitti ”koetusajan päättymiseen liittyvät tapahtumat”. Puhuessaan viimeisistä päivistä hän soveltaa opetuslasten historiaa

havainnollistaakseen sitä tosiasiaa, että ”koetusajan päättymiseen liittyvät tapahtumat” ovat ne, jotka tekevät ihmiset viisaiksi pelastukseen, mutta niitä ei ymmärretä. Sanomat, jotka avattiin sineteistään vuosina 1798, 1989 ja 2023, olivat sanomia, jotka yksilöivät ”koetusajan päättymiseen liittyvät tapahtumat”.

Neljäskymmenes jae edustaa historiallista linjaa, jossa Danielin kirja avataan sineteistään kolme kertaa. Vuonna 1798 Danielin näky Ulaijoesta, joka edustaa lukuja seitsemästä yhdeksään, avattiin sineteistään. Vuonna 1989 Danielin näky Hiddekel-joesta, joka edustaa lukuja kymmenestä kahteentoista, avattiin sineteistään. Vuonna 2023 Daniel 11:n neljänneksen jakeen kätkeyty historia avattiin sineteistään.

Neljänneksen jakeen historia ulottuu vuodesta 1798 neljänneksen ensimmäisen jakeen sunnuntailakiin, mikä on Yhdysvaltojen historiaa; ne ovat myös Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maapeto, Ilmestyskirjan kuudennentoista luvun väärä profeetta ja Raamatun profetian kuudes valtakunta. Sama historia, joka esitetään Danielin kirjan yhdenkymmenentoista luvun neljännessä jakeessa, esitetään myös yhdessä jakeessa Ilmestyskirjassa.

Ja minä näin toisen pedon nousevan maasta; ja sillä oli kaksi sarvea niin kuin karitsalla, ja se puhui niin kuin lohikäärme. Ilmestyskirja 13:11.

Tämä jae, kuten neljäskymmenes jae, on sen historian kuvaus, joka alkaa vuoden 1798 Alien and Sedition Acts -laeista ja päättyy sunnuntailakiin, jolloin kansakunta puhuu lohikäärmeen tavoin; historian, joka alkaa, kun paavillinen Rooma syöstään valtaistuimelta, ja päättyy, kun paavillinen Rooma palautetaan valtaistuimelle. Sekä Ilmestyskirjan 13:11:n että Danielin 11:40:n esittämä historia alkaa Raamatun profetian viidennen valtakunnan poistamisella ja päättyy Raamatun profetian kuudennen valtakunnan poistamiseen.

Ne ”seitsemänkymmentä” vuotta, joiden ajan Babylon hallitsi raamatullisen profetian ensimmäisenä valtakuntana aina raamatullisen profetian toiseen valtakuntaan saakka, kuvaavat jakeen neljäskymmentä historiaa vuodesta 1798 sunnuntailakiin asti.

Ja on tapahtuva sinä päivänä, että Tyyros unohdetaan seitsemänkymmenen vuoden ajaksi, yhden kuninkaan päivien mukaan; seitsemänkymmenen vuoden lopulla Tyyros laulaa kuin portto. Ota harppu, kierrä kaupunkia, sinä unohdettu portto; soita suloisesti, laula monta laulua, että sinut muistettaisiin. Ja on tapahtuva seitsemänkymmenen vuoden lopulla, että Herra on katsova Tyyroksen puoleen, ja se on palaava palkkionsa ääreen ja harjoittava haureutta kaikkien maailman valtakuntien kanssa maan päällä. Jesaja 23:15–17.

Ajanjakso vuodesta 1798 sunnuntailakiin asti on myös se ajanjakso, jolloin Tyyron portto unohdetaan, kuten on kirjoitettu Jesajan kirjan luvussa kaksikymmentäkolme; siinä tämä ajanjakso ilmaistaan ”seitsemänä vuotena” ja ”yhden kuninkaan päivinä”. Nebukadnessarista Belsassariin hallitsi Raamatun profetian ensimmäinen valtakunta, esikuvaten siten Raamatun profetian kuudetta valtakuntaa, joka alkoi karitsana mutta päättyy puhumaan lohikäärmeen tavoin. Nebukadnessar edustaa karitsan seuraajaa ja Belsassar lohikäärmeen seuraajaa.

Ajanjakso vuodesta 1798 sunnuntailakiin saakka on myös Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolmen enkelin historiaa, alkaen milleriittojen uskonpuhdistuksesta ja päättyen sadan neljäskymmenen tuhannen uskonpuhdistukseen. Kolmen enkelin sanoma on tuomion hetken sanoma. Milleriitit julistivat tuomion alkamiseen liittyvät tapahtumat, ja sataneljäkymmentäneljätuhatta julistavat armonajan päättymiseen liittyvät tapahtumat.

Koetusajan päättymiseen liittyvät tapahtumat kuvataan profetian sisäisillä ja ulkoisilla linjoilla, ja nämä tapahtumat sijoittuvat ensisijaisesti siihen historian vaiheeseen, jota Danielin kirjan yhdestoista luvun neljäskymmenes jae esittää. Neljänneksikymmenennen jakeen tapahtumat päättyvät sunnuntailakiin Yhdysvalloissa, joten Jumalan muiden lasten lopullisen kokoamisen tapahtumia, niiden, jotka yhä ovat Babylonissa, ei esitetä neljännessäkymmenennessä jakeessa; kuitenkin se kriisi, joka silloin kohtaa maailmaa, on juuri päättynyt Yhdysvalloissa. Nämä tapahtumat kuvaavat Yhdysvaltoihin kohdistuvaa tuomiota ja Jumalan seurakunnan puhdistamista ennen kuin seurakunta korotetaan lipuksi.

Armonajan päättymiseen liittyvät sisäiset tapahtumat osoittavat Kristuksen työn Ylimmäisenä Pappina Jumalan salaisuuden saattamisessa päätökseen Hänen viimeisten päivien kansansa keskuudessa. Ulkoiset tapahtumat osoittavat Yhdysvaltojen roolin vallan palauttamisessa paaviudelle. Koko Yhdysvaltojen historia Raamatun profetian kuudentena valtakuntana, koko Laodikean historia, tapahtuu jakeen neljäkymmentä kuvaaman historian aikana.

Jakeen neljäskymmenen sisäistä ja ulkoista linjaa edustavat maan pedon kaksi sarvea. Republikaanisuuden sarvi on ulkoinen linja, ja protestantismin sarvi on sisäinen linja. Molemmat linjat ovat olemassa kuudennen valtakunnan historian piirissä, ja kuudennen valtakunnan historian päättyessä Jumalan tuomio kohtaa sekä protestanttista että republikaanista sarvea. Sanoma, joka yksilöi koetusajan päättymiseen liittyvät tapahtumat, on sama sanoma, joka yksilöi ne tapahtumat, jotka kohtaavat Yhdysvaltoja sen täyttäessä koetuksenaikansa maljan. Sanoma, joka yksilöi koetusajan päättymiseen liittyvät tapahtumat, on myös sama sanoma, joka yksilöi ne tapahtumat, jotka kohtaavat seitsemännen päivän adventismia sen täyttäessä koetuksenaikansa maljan.

Neljäskymmenen jakeen historian sisällä Danielin kirja sinetöidään auki kolmesti, ja jokainen näistä kolmesta kerrasta tuottaa sisäisen ja ulkoisen linjan, joka esittää ne tapahtumat, jotka liittyvät koetusajan päättymiseen. Kutakin näistä kolmesta tienviitasta edeltää seitsemän ajan hajotus. Neljäskymmenes jae edustaa sen tähden historiaa vuodesta 1798 sunnuntailakiin asti, ja ne profeettalliset tienviitat, jotka sisältyvät tähän historiaan, ovat ”tapahtumat, jotka liittyvät koetusajan päättymiseen”. Neljänneksikymmenen jakeen historian sisällä sisäinen linja edustaa siirtymää Filadelfiasta Laodikeaan alussa ja siirtymää Laodikeasta Filadelfiaan lopussa. Alku edusti uskonpuhdistuksellista liikettä, kuten kuvataan vertauksessa kymmenestä neitsyestä, mikä esikuvasi lopun uskonpuhdistuksellista liikettä, joka niin ikään täytti vertauksen aivan kirjaimellisesti.

Filadelfialainen milleriittiliike alkoi Leviticuksen kahdenneksikymmenen kuudennen luvun ”seitsemän ajan” täyttymyksellä vuonna 1798 ja sitten toisella ”seitsemän ajan” täyttymyksellä 22.

lokakuuta 1844. Viimeistään vuoteen 1856 mennessä sekä James White että sisar White tunnistivat liikkeen olevan laodikealaisessa tilassa. Samana vuonna virallisessa kirkollisessa julkaisussa, jota ei koskaan saatettu valmiiksi, esitettiin uutta valoa ”seitsemästä ajasta”. ”Seitsemän aikaa” täyttyi vuonna 1798, ja sen jälkeen William Miller löysi sen, mitä sisar White kutsui ”totuuden ketjun alkamiseksi”, ja totuuden ketjun alkaminen oli ”seitsemän aikaa”. Vuosi 1798 oli ”seitsemän ajan” täyttymys; sen jälkeen Miller tekee perustavan löytönsä ”seitsemästä ajasta”, kun Danielin kirja avataan. Tämän jälkeen 22. lokakuuta 1844 merkitsee toista ”seitsemän ajan” täyttymystä, jota puolestaan seuraa liikkeessä siirtymä Filadelfiasta Laodikeaan samana vuonna, jona uusi valo ”seitsemästä ajasta” jätettiin keskeneräiseksi. Vuonna 1863 siitä, mikä oli ollut milleriittinen filadelfialainen liike vuoteen 1856 saakka, jolloin se siirtyi milleriittiseksi laodikealaiseksi liikkeeksi, tuli laillisesti rekisteröity kirkko, suurelta osin sisällissodan olosuhteiden ja paineiden sekä kirkon nuorison suojelemisen vuoksi. Liike päättyi vuonna 1863, kun siitä tuli kirkko. Seitsemän vuotta aiemmin, vuonna 1856, Laodikea pani syrjään sanoman uudesta valosta juuri siinä aiheessa, joka oli William Millerin ensimmäinen profeetallinen löytö.

Milleriläinen liike ja se valo, jota kutsutaan ”totuuden ketjun alkamiseksi”, ”seitsemän ajan” valo, avattiin Laodikean liikkeen johdolle, joka vähitellen syrjäytti halun pitää yllä ”seitsemää aikaa”, ja seitsemän vuoden (”seitsemän ajan”) päättyessä vuonna 1863 tuotettiin uusi kartta ja profeetallinen sanoma ilman mitään viittausta ”seitsemään aikaan”.

Vuonna 1863 Jesajan kuusikymmentäviisivuotisen profetian päätös päättyi juuri siihen, mistä se alkoi: pohjoisen ja etelän väliseen sisällissotaan. Orjuuden kysymys vuonna 1863 oli ollut esikuvallisesti kuvattu sekä pohjoisen että eteläisen valtakunnan pakkosiirtolaisuuteen viemisessä ”seitsemän ajan” täyttymyksenä, ja se orjuus, johon Israel vietiin, kuvasi osuvasti lopun ajan orjuuskysymyksiä. Vuosi 1863 edustaa Jesajan kuusikymmentäviisivuotiseen profetiaan perustuvan profeetallisen rakenteen loppua.

Näin sanoo Herra, Herra: Se ei toteudu eikä tapahdu. Sillä Aramin pää on Damaskos, ja Damaskoksen pää on Rasin; ja kuudenkymmenen viiden vuoden kuluessa Efraim murskataan, niin ettei se enää ole kansa. Ja Efraimin pää on Samaria, ja Samarian pää on Remaljan poika. Ellette usko, ette varmasti pysy lujina. Jesaja 7:7–9.

Oikein ymmärrettyinä tämä vuonna 742 eKr. alkava profetia osoittaa kolme merkkipaalua kuudenkymmenenviiden vuoden ajanjakson sisällä. Kaksi merkkipaaluista osoittaa sekä Israelin pohjoisen että eteläisen valtakunnan kaksituhattaviidensadankahdenkymmenen vuoden pituisen vankeuden ja orjuuden alkupisteet. Vuonna 742 eKr. pohjoinen ja eteläinen valtakunta olivat osallisina sisällissodassa, ja pohjoisen valtakunnan kymmenen heimoa olivat liittoutuneet Syyrian kanssa hyökätäkseen eteläiseen Juudan valtakuntaan. Yhdeksäntoista vuotta myöhemmin, vuonna 723 eKr., Assyria vei pohjoisen valtakunnan kymmenen heimoa orjuuteen. Neljäkymmentäkuusi vuotta myöhemmin, vuonna 677 eKr., assyrialaiset vangitsivat Manassen ja veivät hänet Babyloniin. Kaksituhattaviisisataakaksikymmentä vuotta vuoden 723 eKr. jälkeen johtaa vuoteen 1798, lopun aikaan ja jakeen neljäkymmentä alkuun. Neljäkymmentäkuusi vuotta myöhemmin eteläistä valtakuntaa vastaan kohdistuneet ”seitsemän aikaa”, jotka olivat alkaneet vuonna 677 eKr., päättyivät vuonna 1844. Yhdeksäntoista vuotta myöhemmin, vuonna 1863, vuoden 742 eKr.

profeetalliset tunnuspiirteet ilmenevät kirjaimellisesti. Sisällissota pohjoisen ja eteläisen valtakunnan välillä on käynnissä sekä vuonna 742 eKr. että vuonna 1863. Vuonna 742 eKr. Jesajan pahalle kuningas Ahaalle antama ennustus koski sekä pohjoisen että eteläisen valtakunnan uhkaavaa orjuuttamista, ja vuonna 1863, sisällissodan täsmällisessä keskikohdassa, presidentti Lincoln antoi vapautusjulistuksen, joka käynnisti orjuuden päättymisen prosessin. Vuonna 742 eKr. pahalle kuningas Ahaalle annettu varoitus annettiin kirjaimellisessa ihanassa maassa, mikä on esikuva sanomasta, jonka Lincoln antoi hengellisessä ihanassa maassa.

Seitsemän vuotta sen jälkeen, kun Hiram Edsonin sanomat ”seitsemästä ajasta” julkaistiin vuonna 1856, adventismi tuotti vuoden 1863 kartan, joka poisti milleriläisen opetuksen seitsemästä ajasta ja asetti siten kyseenalaisiksi lukemattomat kohdat, joissa Ellen White opettaa, että meidän tulee toistaa milleriläisten sanomat, sekä myös että meidän tulee puolustautua sitä vastaan, että noita sanomia vastaan hyökätään. Samana vuonna heistä tuli laillisesti rekisteröity kirkko. Vuodesta 1863 ja sen profeetallisista merkityksistä voitaisiin kirjoittaa enemmänkin, mutta se, mitä tässä totean, on, että on olemassa useita todistajia, sekä sisäisiä että ulkoisia, jotka osoittavat vuoden 1863 kapinan, olipa kyse ulkoisesta kapinasta etelävaltioiden taholta tai sisäisestä kapinasta ensimmäisen perustotuuden hylkäämisen muodossa. Vuosi 1863 on yksi niistä jakeen neljäkymmentä historian tapahtumista, jotka edustavat tienviitaa, joka muodostaa osan ”koetusajan päättymiseen liittyvistä tapahtumista”.

Vuosi 1863 vastaa muinaisen kirjaimellisen Israelin neljäkymmenen erämaavuoden alkua. Neljäkymmenen vuoden päätyessä Joosua johdatti muinaisen Israelin luvattuun maahan, ja he kukistivat Jerikon sekä lausuiivat kirouksen jokaisen ylle, joka rakentaisi Jerikon uudelleen. Vuonna 1863 laodikealaisen adventismin johto rakensi Jerikon uudelleen. Vuosi 1863 tulee esiin sekä erämaan neljäkymmenen vuoden alussa että lopussa. Vuosi 1863 on profeetallinen tienviitta, joka sitoo yhteen jakeen neljäkymmenen historian ulkoisten ja sisäisten linjojen historian. On olemassa seitsemäs seurakunta, ”tuomittu seurakunta”, kuten sana ”Laodikea” merkitsee, astumassa ajanjaksoon, jota kuvaa kokonaisen sukupolven kuoleminen erämaassa. Samassa kohdassa ensimmäinen republikaaninen presidentti aloittaa työn orjien vapauttamiseksi ja on siten esikuva viimeisistä republikaanisista presidenteistä, jotka toteuttavat sotatilan kriisikaudella, joka johtaa siihen, mitä innoitus kutsuu ”kansalliseksi häviöksi”.

Alun tienviitoissa lopun tienviitat esitetään, ja tuomion päättymiseen liittyvät tapahtumat esikuvattiin niissä tapahtumissa, jotka liittyivät tuomion alkamiseen. Kadesissa tapahtunut kapina neljäkymmenen vuoden alussa, kun Joosuan ja Kaalebin sanoma hylättiin, esikuvasi Mooseksen kapinaa Kadesissa, kun hän löi Kalliota, neljäkymmenen vuoden lopussa. Vuosi 1863 osoittaa sunnuntailain, jolloin Laodikea syljetään ulos Herran suusta, jolloin Jerusalemin kaksikymmentäviisi vanhinta miestä kumartavat aurinkoa Hesekielin kahdeksannessa luvussa ja jolloin Siilo toistuu niiden ylle, jotka luottavat valheellisiin sanoihin: ”Herran temppeli olemme me.”

Jatkamme tätä Paniumia käsittelevää tutkimusta seuraavassa artikkelissa.